

disfes egen Midte i Skattecommissjonen; thi det er rimeligt, at Sogneforstandersfaberne og Borgerrepræsentanterne vilde søge at vælte dette i og for sig ikke behagelige Hverv over paa Andre, og idet man vilde frigjøre sig selv derfor, vilde man ogsaa maaskee troe sig forpligtet, eller i det Mindste let blive ledet til at frigjøre sine gode Venner for den samme ubehagelige Forretning, for hvilken man selv unddrog sig. Skattecommissjonerne vilde saaledes være udsatte for at gaae Glip af de meest brugbare Kræfter i Communerne. Seer man hen til den store Ulyst, som Borgerrepræsentationerne og Sogneforstandersfaberne, navnlig i Jylland, lægge for Dagen til at paatage sig det dem tiltænkte Hverv, vinder denne Formodning i Sandsynlighed. Bliver det derimod bestemt, at af de 4 bostedende Mænd i Communen, som skulle indtræde i Skattecommissjonen, skal Halvdelen idetmindste tages af Sogneforstanderskabets eller af Borgerrepræsentanternes egen Midte, saa vil baade den her paapegede Fare og de Ulemper undgaaes, der ere forbundne med at gjøre Communalrepræsentationen som saadan til Skatteansætter.

Hvad Dverfstattecommissjonerne angaaer, har man heller ikke kunnet overbevise sig om, at der behøves en Dverfstattecommissjon for hver Jurisdiction i Landet; vi troe tværtimod, at det vilde være tilstrækkeligt, og, som allerede paapeget, i flere Henseender rigtigt, at der kun gives en saadan for hvert Amtskraadsdistrict. Men i ethvert Fald maae vi paa det Bestemteste fraraabe at lægge Valgene af Medlemmerne til Dverfstattecommissjonerne enten udelukkende eller endog kun for størstedelen i Hænderne af Sogneforstandersfabernes og Borgerrepræsentanternes Delegerede. Man vil paa denne Maade ikke kunne vente i Dverfstattecommissjonerne at erholde saadanne Mænd, som her dog skulle findes, naar den tilstrækkelige Garantie skal være tilstede for en i alle Tilfælde upartisk og paalidelig Kjendelse, nemlig saadanne Mænd, hvis Synskreds ogsaa udstrækker sig til Betragtningen af de større og mere forviklede Livsforhold, og til Bedømmelsen af de ikke let overfluelige Formuesomstændigheder, der betegne disse. Udvalget føler sig overbevist om, at denne Mangel ved Lov-

udkastets System kun meget ufuldkomment vil afhjælpes derved, at Finantsministeriet efter dette kan indsatte et eller to Medlemmer i Dverfstattecommissjonerne, naar forresten deres Sammensættelse efter Forslaget holdes i den underordnede Sphære, som der er anvist den. Imidlertid skal det ikke nægtes, at den Idee, at Finantsministeriet ogsaa skal have Indflydelse paa Dverfstattecommissjonernes Sammensættelse, har endeel for sig, selv under et forandret Valgsystem; og Udvalget er derfor tilbøieligt til at optage den saaledes, at det ikke bliver en facultativ Befoielse, men baade en Ret og en Forpligtelse for Finantsministeriet at indsatte 2 Medlemmer i hver Dverfstattecommissjon.

Endeligen maae vi endnu udhæve, at vi heller ikke have kunnet overbevise os om, at det skulde være rigtigt at give Regjeringscommissairen den Stilling i Skatte- og Dverfstattecommissjonen, som ifølge Lovudkastet er ham tiltænkt, og hvorefter en blot controllerende Myndighed, ved Siden af hans Forpligtelse til at vejlede, skulde tilkomme ham. Vi have tidligere gjort opmærksom paa det Mislige heri, og paa den Modsigelse, som Lovudkastets System synes at indeholde: at Regjeringscommissairen ingen Stemme skulde have, men at derimod de Mænd, som han ved sin Udnævnelse skulde kunne sætte ind i Skattecommissjonen, skulde have en saadan, ligesom det ogsaa tidligere er udhævet, hvor ganske særegen hans Stilling i Dverfstattecommissjonen vilde blive, hvis han hverken vilde faae Stemme og derved en virkelig Indflydelse, eller Ret til at recurrere til en højere Afgjørelse.

Vi maae derfor fremdeles holde det for rigtigt, at Regjeringscommissairen ikke blot faaer Sæde men ogsaa Stemme i Skattecommissjonerne og Dverfstattecommissjonerne, hvorved det ikke vil være udelukket, at han kan give Commissjonerne den Veiledning, som efter Lovudkastets § 15 er tilfigtet. Tværtimod maae vi holde for, at det endogsaa maa anses hensigtsmæssigt, at Loven gjør ham det til Pligt, som det i Udkastet hedder, nærmest at varetage Statskassens Tary, men dog ogsaa at vaage over, at ingen Skatteyder forurettes, og vi maae derfor ogsaa forsaavidt nærme os Lov-